

Petra Klabouchová (43)

Spisovatelka a manažerka rockerů. Autorka knižních bestsellerů U severní zdi a Prameny Vltavy či úsměvné knížky rockerských zážitků Na plný koule právě vydala v nakladatelství Host hororový příběh ze Šumavy nazvaný Ignis Fatuus.

Pochází z Husince na jihu Čech, studovala psychologii a žurnalistiku v Brně.

Žije v Itálii s italským partnerem, často pobývá též v Česku i jiných koutech světa.

Vražda v rodině? Něco o tom vím

Spisovatelka a hudební manažerka Petra Klabouchová ve svých knihách výjimečně **ČTIVĚ PODÁVÁ TEMNÁ TÉMATA**. Černé má oblečení, povlečení i ručníky. Proč si v tom libuje?

TEXT: PETR ČERMÁK / FOTO: WWW.HOST.CZ, PETR ČERMÁK

Je pro vás těžší napsat knihu, nebo uspořádat rockové turné?

Psaní mám v životě jako odpočinkovou aktivitu, takovou svou psychoterapii. Takže sednout si někde v koutku s počítačem a napsat knížku považuju za daleko snazší činnost než uspořádat turné pro kapelu čtyř rockerů z jednoho pobřeží USA na druhé tak, abychom to všichni přežili.

Kdy se k tomu psaní při takovém frmolu dostanete?

Právě když oni hrají a potom když se po koncertě baví. Moje práce je dostat kapelu na pódium. Jakmile muzikanti začnou hrát, mně začíná volno, často až do rána, do jejich návratu domů nebo na hotel. A to občas bývá dlouhé čekání. Jít spát dřív, než jsem si jistá, že jsou všichni zpět v pořádku, zkrátka nemůžu. Další časové okno pro psaní se mně otvírá, když můj italský partner zaleze do sprchy, to může vydat klidně na dvě hodiny vzácného klidu, než na sebe napatlá všechny ty šamponky, gely a krémíčky.

Teď určitě přeháníte?

Ani trochu! Itálové o sebe jednak důkladně pečují, velmi dlouhou sprchu s manikúrou si - mimo těch kratších denních - dopřejí klidně dvakrát třikrát týdně. A taky doma neustále mluví. Do všeho se pletou, na všechno mají názor. Ať myju nádobi, vařím, nebo dělám cokoli jiného, partner neustále mluví. Jediné když se zavře v té sprše nebo zrovna hraje se svou kapelou, tak mám chvíli klidu pro rychlé naukání v hlavě poskládaných příběhů do počítače. Naštěstí jsem ještě ve škole zažila výuku psaní na stroji všemi deseti, takže píšu relativně rychle.

Příběhy jsou náramně čtivé, ale proč si vybíráte ta temná témata? Prameny Vltavy o šumavském koncentračním táboře, U severní zdi o dětských obětech komunistické zvlně na dáblíckém hřbitově, letos vám vychází šumavský horor Ignis Fatuus.

Pozor, já píšu i humoristické knížky. Ale lidi se patrně méně rádi smějí a víc je zajímají právě ty temné příběhy.

Proč myslíte?

Znám to z besed se čtenáři. Moje humoristické tituly lidé berou jen jako vedlejší oddechový produkt, přetou si to a zasmějí se, ale ta temná témata je ohromně zajímají, chtějí je se mnou rozebírat. I vy se na ně ptáte. Takže to nevychází ani tak ze mě, jako od čtenářů. Odmalička jsem žila příběhy z dějin, ze starého Egypta i odjinud, dnes jsem nadšená, pokud se mi podaří připomenat méně známé příběhy z českých dějin. A když je chcete psát podle pravdy, veselé čtení z toho prostě nevychází.

Ale jak zvládáte vy osobně to temné psaní?

Rockový život je naštěstí úplně jiný než ten, který vede zbytek světa: hypotéky, rozvody, starosti... Tohle moji rockeri neznají, ti zůstávají navěky dětmi a neřeší vůbec nic. Nemyslím světové hvězdy, které vyprodávají stadiony a létají soukromými letadly, mluvím o kapelách, které objíždějí kluby s dodávkou a stovky kilogramů techniky si nosí vlastním rukama. Život s takovými rockery mi dává psychický prostor pro to, abych se mohla věnovat těžkému psaní.

A že se tyto dva úplně odlišné světy ve vašem životě propojily, k tomu prosím vás došlo jak?

Úplně trapně a klasicky. Na konci devadesátých let

jsem jela do Itálie, kde jsem na pláži potkala člověka, s nímž žiju doteď. Je to italský rockový muzikant, tehdy mu zrovna vypadl někdo na marketingové psaní, tak mi řekl: „Ty umíš psát, prosím tě, piš za nás dopisy do klubů a rozeslejí je po světě.“ Já jsem totiž grafoman, pořád jsem si něco psala už odmalička, kdykoli jsem viděla tužku, musela jsem psát. A díky tomu psaní jsem se vlastně stala i hudební manažerkou.

Při takové práci si neumím příliš představit, že obháníte archivy a hřbitovy. Kde lovíte ta temná témata?

V životě. Na Šumavě, kde jsem vyrostla, se tradují převaděčské i válečné příběhy, které popisují v knížce Prameny Vltavy. Měla jsem dědu, který mi jako malé holce místo klasických pohádek vyprávěl leccjaké šumavské zkazky o tajných chodbách a pokladech pod tamními kopci, tím jsme jako děti žili.

Jak se vám po takových „pohádkách“ usínalo?

Pamatuju si, jak jsem se přitom vždycky zachumlala do peřiny a do rána z ní nevylezla, v té posteli jsem si připadala v bezpečí. Později, když jsem to sepisovala do knížky, dokonce jsem do těch chodeb pod Šumavou sestoupila. Pořád tam jsou, ale nikomu bych rozhodně neradila tam lézt.

Ty dětské oběti na dáblíckém hřbitově se Šumavou nejspíš nesouvisí?

To je úplně jiný příběh, i když trochu Šumavy se mi do něj taky vešlo. V Kanadě, kde jsme s kapelou nějakou dobu žili, jsem narazila na osudy dětských obětí tamější vládní převýchovné politiky mezi pivodními obyvateli, a tak mě zajímalo, zda se něco podobného dělo i u nás. A ono bohužel ano, i když naštěstí ne tak systematicky. Takhle jsem se dostala k příběhům politických vězňek a jejich dětí z 50. let, o kterých je moje kniha U severní zdi. Ale když zrovna nemáme hudební turné, hledám i v archívech nebo na hřbitovech. Právě v Ďáblíckých u severní zdi hřbitova vznikl základ příběhu díky náhodnému setkání s pamětníkem, který skutečně přišel o maminku a novorozeného brášku. Právě tam někde komunisté bez jakékoli piety odložili jejich ostatky. A já hned první den po tom setkání napsala poslední kapitolu své knihy, k tomu jsem pak vystavěla celý příběh.

Mrtvé děti, a není jich v tom příběhu zrovna málo - věřila jste, že to někdo bude chtít číst?

Tohle mě vůbec nenapadlo. Navíc jsem tam přidala ještě fiktivní linku mstitele, aby to bylo čtivé. Hodně mi v tomto směru pomohl umělecký kravín ve Švédsku.

Co to je?

Dlouhé budovy, které vypadají jako náš kravín, ale slouží umění. V hudební sekci měli muzikanti z kapely k dispozici zdarma zkušebny, studia a veškerou další podporu ze strany státu, do literární sekce jsem se jednou zašla ze zvědavosti podívat na kurzy psaní. Učili tam psát do úplně nejmenších detailů. Žádné velké umění a fantazie, ale přesný návod: jak se má jmenovat detektiv, kolik toho má vypít, kolik má být v knize mrtvol, jak mají být dlouhé kapitoly a spoustu dalších technik, které zjevně fungují. I když mám na tuhle metodu „knížní výroby“ dost rozporuplný názor, něco z toho jsem zkusila použít v Pramenech Vltavy a vlastně mně to na začátku pomohlo dostat se do výkladů knihkupectví. Severní zeď jsem si už zase psala po svém, takže jsem v nakladatelství se spoustou naturalistických detailů narazila. Já tu kníž-

ku napsala za čtyři měsíce, ale pak jsme skoro rok strávili úpravami. Ten vydaný příběh byl dvanáctou verzí původního. Byla jsem takový poškolák, redakce si se mnou hodně vytrpěla.

Co všechno vám rozmlouvali?

Na Pankráci se tehdy ve skutečnosti děly opravdu příšerné věci. Já těch informací z různých motáků vězeňů a z dopisů měla tolik a byla jsem toho tak plná, že jsem považovala za nutné dostat to do knihy všechno.

Co například jste musela obětovat?

Třeba detailní popis porodu v temné pankrácké kobce. Když tam politická vězeňkyně o samotě porodila, nakonec si ještě sama musela překousat pupeční šňůru.

Vy jste při psaní takových šíleností netrpěla?

Hlavu v dlaních jsem měla docela často, i sprostá slova padala. A taky jsem si rozkousala tvář zevnitř, to se hodně blbě hojí.

Začínala jsem psát pro děti. Až po čtyřicítce jsem si řekla, že už mě ten životní mixér taky trochu semlel, tak snad dokážu bolesti a trápení vyprávět věrohodně.

Soudila byste viníky, pokud by byli ještě naživu, třeba i ve vysokém věku?

Cílem té knížky nebylo probouzet nenávisť, to by bylo naruby prakticky totéž, co dělali oni. Já jsem si tohle vyřešila literární postavou mstitele, kterou jsem do toho příběhu s reálnými základy připsala. Ale vlastně i tady jsem byla příliš přísná, finální verze knihy pracuje s odpuštěním, to v prvním rukopisu taky nebylo.

Případá mi neuvěřitelné, že by se daly takhle těžké věci psát zrovna v noci, když rockeri hrají.

Já o tom psaní dokonce i v noci rozmýšlím! Mám slabší spání, kolem třetí ráno se často budím, sestavuju si v hlavě knížku a ráno to pak sepišu. Navíc nepíšu jen ty těžké věci, zrovna Severní zeď jsem psala souběžně s humoristickou knihou rockerských příběhů, takže jsem měla možnost od těch hrůz sama kdykoli přepnout do veselého módu.

Vydala jste taky knížky pro děti. I to je cílený oddech od těch těžkých témat?

Ne, to je jinak. Ty dětské knížky jsou už staršího data, vznikly, když jsem byla mladší. Co bych asi tak vyprávěla dospělému publiku v pětadvaceti letech? Potřebovala jsem si nejdřív něco odžít, takže jsem začala psát pro děti. Až po čtyřicítce jsem si řekla, že už mě ten životní mixér taky trochu semlel, tak snad dokážu nějaké bolesti a trápení vyprávět věrohodně.

Můžu se zeptat, o co šlo?

Do dvaceti si člověk žije ještě v pohodě u maminky, pak má hlavu plnou snů a dobrodružství, teprve kolem čtyřicítky trochu přituhlo. Přišla vážná a nevyčleť-

ná nemoc partnera, který navíc načas zcela oslepl a zrak mu zachránili až v brněnské nemocnici, v Itálii to bylo bez šance. Vím, že spousta lidí na české zdravotnictví nadává, ale budme za něj šťastní! S italským zdravotnictvím se prostě potkat nechcete.

Jak jste dospěla až k napsání hororu Ignis Fatuus, který vám letos vychází?

Doufala jsem, že horor můžu napsat jakkoli desívě, že se vyhnu těm ročním úpravám hotové knížky. To jsem se spletla (směje se). Ale taky vycházím vstříc čtenářům. Lidé mi už dlouho říkají, že píšu horory, ačkoli to není pravda, čerpám jen z našich dějin. Tak jsem si nakonec řekla, že zkusím napsat opravdový horor. Zase s nějakým reálným základem, vycházela jsem z posbíraných šumavských pověstí, záhad i skutečných kriminálních zločinů tohoto kraje a vše spojila linkou legendy o ztracené vědecké výpravě, která se v zakázané hraniční zóně pokoušela přijít na kloub šumavským bludičkám. Mstitelem je samotná Šumava.

Šumavský horor?

Nebojte, nejsem nový Klostermann, nepíšu jen o Šumavě, ale mám k ní zkrátka blízko a tamější příběhy znám a ráda z nich vycházím. Mám v šuplíku další spoustu šumavských námětů, některé už i rozpracované, ale píšu i o jiných tématech.

Prý jste už vydala knihu i v italstině?

Já už v italstině i myslím, ale pro psaní knížek to není nejlepší trh.

Jak to?

V Česku se mi ani v mládí nestalo, že bych nějaký rukopis nedokázala vydat. Tady si může knížku vydat skoro každý, pokud má kniha aspoň trochu hlavu a patu. Jiná věc je pak reálná dostupnost v knihkupectví, bezjemenní autoři se tisknou v nizoučkých nákladech. Na Západě, kde v literárním byznysu jde autorům - na rozdíl od nás - o opravdu velké peníze, už se nejedná o koníček, ale o skutečný boj. Bez dobrého agenta, který má správné kontakty, tam nemáte šanci. Italsky jsem si zkusila napsat jedinou knížku, zato jsem si díky ní užila léta soudních sporů. Nikdy nikdo nerozhodnul, zda jsem vinna, nebo nevinna, prostě to časem vysumělo, v italském právu to takhle funguje.

Co se přihodilo?

Ačkoli jsem nikoho nejmenovala, šlápla jsem do morodcům na kuřící oko. Rozhodla jsem se totiž popsat skutečné zákulisi tamějšího turistického byznysu. A to není nic pěkného. Zdaleka nejde jen o zmražené těsto na „domácí“ italskou pizzu dovážené ve velkém v kamionech z Rumunska a spoustu dalších „detailů“, jako že rybářské loďky nejsou určené k lovu, ale jen jako kulisy. Tam se kvůli turistům rozpadají rodiny, spoustu lidí končí závislých na drogách a občas někdo odejde z tohoto světa ne úplně dobrovolně.

Jak to myslíte?

Tak, jak to říkám. Představte si, že máte dědečka, který obývá apartmán domu v první řadě u moře, a pořádek se mu nechce odejít. No a ten byt tam má takovou cenu, že i s jedním jediným apartmánem k pronájmu vy už nebudete nikdy muset pracovat. Peníze samy přijdou do kapsy každý týden. Tak tomu dědečkovi příbuzní třeba trochu pomůžou. Něco o tom vím. Stalo se to bohužel i v rodině mého partnera. A dodnes mám výtčky, že jsme pratetička nedokázali nijak pomoci, kdykoli vidím turisty, jak se sluní na její terase. Zbyla mi po ní jediná památka: kožená kabelka ve tvaru soudku, se kterou létám po Evropě, stejně jako s ní létala pratetička kdysi coby letuška Alitalie.

petr.cermak@mfdnes.cz

